

זמזום מילים טובות על נאצר

לאחר מותו של נאצר הציעו מיספר שרים פרסם הודעה מטעם ממשלת ישראל ש' ובטא צער לעם המצרי על מותו של נאצר, וזך הבעת תקווה כי יורש הנשיא המצרי תרומם לקידום השלום באזור. הממשלה לא יבלה את ההצעה וכך יצא שישאל היא וזלי המדינה היחידה בעולם אשר לא נביעה רשמית את רגשותיה לטוב או לרע יקשר להסתלקותו הפוליטית והצבאית של דול יריבית.

אני בכל זאת חושב שלמען היושר ול' ועז ההגינות ומתוך אובייקטיביות מוחלטת ל'ינו לציין לפחות חלק מתרומותיו של מאל עבד אל-נאצר לתקומתה, עוצמתה, יתוחה ועצמאותה של מדינת-ישראל. יותר מכל אדם אחר אחראי נאצר אישית 'חיוני ועוצמתו של צה"ל, המסואר ו' ואורי בחילות המזרח התיכון. חיל-הרגלים, צמחנים, התותחנים, השריון וחיל-האוויר יזיכים את כוחם והישגיהם לנשיא מצריים 'ל לא פחות משהם לריצים זאת לשרי 'ביטחון של ישראל, לרמטכ"ל ואלופי 'ה'ל. בזכותו עשה הצבא שלנו את ה' קפיצה מסטנים לעוים, מזוידקות למרג' וות, מתוחמים לקליעים, מפיסרים לסופר' רגלונים ופאנטומים, מחטיבות לעוצבות. על המודיעין, ההספקה, הנגסה והרפואה גיעו לאן שהגיעו לא מעט בזכות מנ' ינות, קנאותו ועקשנותו של נשיא 'צריים.

אך לא רק מערכת הביטחון חייבת לו זודה. בפעם הראשונה בתולדות המדינה זמה ופעלה במשך שלוש שנים ממשלת 'כבוד לאומי, שבה התחבקו והצטלמו ב' זיכים מנויגי מפא"י וחרות. נאצר היה המנהיג היחיד שהצליח לקרב את הלבבות בין אויבים מושבעים אלה. הוא תרם

לתקומתה הכלכלית של המדינה יותר מ' הצליחו לעשות זאת ספיר, הורוביץ ושרף. בזכותו התלכד העם היהודי בתפוצות סביב מדינת-ישראל. בזכותו הגיעו אלינו מת' נדבים צעירים, בזכותו תרמו לנו אחינו בגולה רבבות מיליונים של דולארים. ב' זכותו גברה העלייה והערב'רב שהגיע הנה 80 ארצות הפך לעם מלוכד ובריא פחות' אריותו. כור ההיתוך עובד, סיר הלחץ פועל והכל לא מעט בזכותו. ומעל לכל אנו חייבים לו תודה על יצירת הנימוק המשכנע ביותר להמשך המלחמה — ני' מוק ה'אין ברירה'.

יקצר המקום למנות את כל פעולותיו ותרומותיו הברוכות של נאצר למען ה' מדינה. לכן חייבת הייתה הממשלה להביע את צערה על מותו ללא עת של הנויב וה' מצערור הגדול נאצר. הסתלקותו מן הער' למ השאירה תהום אימים במורח התיכון. כי מי לדינו יתקע שהבא אחריו ילך ב' דרכו? המחשבה שירושו של נאצר עלול צוד חס ולחילה לבטל את מצב הלוחמה המבורך, הקיים בינינו לבין הערבים ולח' תום על הסכם שלום יציב עם מדינת יש' ראל — מעוררת בי לחלחה. מה יהיה עם המפאנטומים הנהדרים שקיבלנו? מה יה' יה עם הקליעים, עם מיפעל הטכסטיל ל' דימונה, מיפעלי תע'ש, המגבית המאוחדת, מילוח הביטחון, העלייה מהחוף ומבפנים, השריון, הצבא, המדים, האלופים? מה יהיה עם משה דיין? אני רק מקווה שהמ' שלה שלנו תהיה נבונה מספיק כדי לא ליפול במלכודת השלום, שירושו של נאצר עלול להטמין לרגליו. ועד אז נקווה ונת' פלל שהאיש אשר ינהיג מעתה את מצריים יוביל את עמו ואת עמנו בדרכים אותם התחה ג'מאל עבדאל-נאצר, זצ"ל.

הירהורים נוגים על ראש השנה

די. נימאס! אני לא יכול יותר! נימאס עלי ראש-השנה. אני לא רוצה לשמוע יו' זר על התג הנורא היה. הוא יוצא לי מהאף! עוד ראש-שנה אחד כזה ואני משתגע. נתחיל בגלויות וברכות ראש-השנה: מי עולם לא שלחתי לאף אחד גלויה. כרטיס או איגרת שנה טובה ובכל זאת אני ממ' שך לקבל מדי שנה יצירות גראפיות אינפאנטיליות מחנות נעלים שפעם הזמנתי בה סנדלים לפי מידה, ממישרדי נטיעות, מבעל המכולת, האינסטלאטור, רופא ה' ילדי, הסוכן שמכר לי כמשיך טליוויזיה. החברה שהרכיבה לי את האנסנה, המוסק שפושט את עורו במשך כל השנה, החש' מלאי שהבטיח לי לפני חודשים להרכיב שקע במרסט, העירייה, קיבוצים, חברות מיטחיות והשג יודע מי.

נימאס לי לראות את הסאנקים המצויירים באבקת כסף, את החיילים העומדים על מיישמר, את הפרחים, הלבבות, התינו קות המסמלים את השנה החדשה, היונים, הדיים הקטועות הלוהצות זו את זו, הכותל המערבי, ירושלים בשעת שקיעה, קבר רחל, הגלילים במידיבה, הקיבוץ מעוף הצפור, וכך הקיטש המחריד הזה. אני לא יכול יותר. תנו לי מנוחה ושתרו גם את ה' דורים מהעבודה המיותרת הזאת. חבל על הנייה, על המעטפות, על הבולים, חבל על רוק שמרטיב את הבולים, על הדיו ועל המאמצים. בין כה וכה אני משליך הכל לפח האשפה. אז וי, כאמת די' ועכשיו כמה מילים על התג עצמו: זה חג זהו זה סירוף מוחלט. שגעון ממדרגה ראשונה. ארבעה ימי אבל, צום, תענית

ועינויים. חנויות המכולת סגורות. החלב מחמיק. הלחם יבש, פחי האשפה גולשים. הובל מתגלגל ברחובות, סירחון, מועקה — גועל נפש. ולמה זה צריך להיות כך? למה לכל ה' רוחות צריכה הארץ למות למשך ארבע ימים? למה שבת-הקפה, הדיסקוטקים, ה' מיסערות, בתריקולונו והתיאטרונים לא יישארו פתוחים? למה שהעיריות לא יאירו את רחובות העיר? למה שאנשים לא ירקדו, ישירו וישמחו עד אור הבוקר? למה שלא יתנסקו בחצות לכבוד השנה החדשה? למה שלא ישתללו במסיבות פרטיות על ה' שנה המחורבנת שהגיעה לקיצה? למה לא ניגנו תזמורות בכיכרות העיר ובגנים?

אני שואל הרבה שאלות אבל התשובה בעצם פשוטה מאוד. אנחנו לא חוגגים את ראש-השנה שלנו בשמחה משום שכל ה' ראש-השנה הזה הוא בלוף אחד גדול. אנח' נו לא חיים לפי התאריך העברי. כל החיים שלנו מתנהלים לפי התאריך הלועזי: המש' כורת, שנת השומה, ימ' ההולדת, שנת ה' כספים, המלחמות (החמישי ביוני 1967!) לוח הצגות התיאטרון, החשבונות — הכל! הלוח העברי הוא אנכרוניזם מטופש, העמ' דת פנים לאומית, כאבראש היסטורי, קורבן אחילי על מזבח המסורת שאותה החליט מישו לחוש וימי מה. הגיע הזמן להפ' סיק את הצביעות הזאת. ראש-השנה של אורחי העולם כולו הוא הראשון בינואר ואילו הראשון לקוסובר (השנה) הוא חג דתי שאין שום קשר בינו לבין ראש- השנה. ארבעה ימי האבל המדכאים שעברו עלינו (כתקן חג) מכיחים את התיוה שלי.

גזענותו של אברהם בויאר

ערב ימי האבל (הקרויים חג ראש-הש' נה) רואיין ב'הארץ' מר אברהם בויאר, חבר הנהלת יזריית תל-אביב מטעם המפד"ל וממלא מקומו של ראש-העיר. מר בויאר, אבטר תבע בזמנו את הורדת ההצעות "הביתה", מי מפחו מוירגיניה חלף, ו' מילכת האמבטיה", הביע בראיון זה גם את דעתו על מחותיו של שקספיר, שאת הצ'

גתן, תודה לאל, הוא מאשר. מר בויאר אינו מתנגד לתיאור מעשי הרצח, הקניאה והאהבה החולנית במחזותיו של שקספיר משום ש'שקספיר תיאר מצר' אות חיים בזמן סוויים. הוא תיאר גוי, והגוי הוא גנב, שיוכר הרוצח". ההגדרה שלי כמובן אך דברי החוכמה והתיאורית הגזענית הם של ממלא-מקום ראש עיריית

תל-אביב, פקיד בכיר של העם הניבחר, סמל והתגלמות האדם העליון. מר בויאר אינו פוסק הלכה בבעיות תיאטרון בלבד. בין השאר הוא מחוה גם

הצעה לעיתונות

הגיע הזמן, נדמה לי, שהעיתונים ימנו מבין חברי המערכות שלהן, מבקר לענייני חולירע. השטח הוא חדש והקהל מגלה בו עניין רב. כמו מבקרי הקולנוע, הרדיו והטלוויזיה, גם מבקרי-החולירע לא יצטרכו להוכיח ידע, השכלה והכשרה מיוחדת ב' נושא שבו הם יעסקו. גם מהם לא יידרש יותר מאשר אהבה, התעניינות ומשיכה לשטח שעליו הם יביעו את דעותיהם.

את דעתו על בעיית פניו האשפה מרחובות העיר, ועלי להודות שבשטח זה הוא מתמצא הרבה יותר. חבל מאוד שמר בויאר אינו מנצל את ידעותו בשטח בו הוא מתמצא.

חשבון עובר ושב

על בני עמי ועל עיתונו של בן-עמי

"כאשר ירדו פועלי חרוזים הקלים ונציגי הפרולטריון האמנותי אל עמק הבכא של אשדוד כדי לעודד את רוחם של עובדי הנמל החלכאים והנדכאים..."

כך נפתח מאמר מערכת של "מעריב", המתאר הופעת אמנים בהתנדבות בפני פועלי נמל אשדוד. ואילו מכתב קורא ב' ידיעות אחרונות', שואל מדוע לא הופיעו אמנים אלה בפני פועלי קריית שמונה, בית-שאן או היאחזויות נח"ל. בקיצור, אוהבים אצלנו אמנים, ואוהבים אותם לפי הפתגם הצרפתי האומר: "היי יפה ושתקי". אותם אמנים, במיקרה שלנו אורי זוהר ואריק בינא, הופיעו בשלוש השנים האחרונות. בחינם בפני: חיילי צה"ל במעוזים (מחוף למינסה שהם ממלאים במילואים); נכים ופצועים בבתי-חולים; ודווקא כן ובחלט בקריית שמונה ובית-שאן והיאחזויות נח"ל; ובכל מיני מופעים למען קרן ה'פאנטומים', ואילו, ומלחמה בסרט, ואיגון אמהות עובדות, ועוד מופעים ציבוריים אין ספור — והכל, כאמור, בחינם. ועד כאן הכל טוב ויפה, כל עוד מטרות אלה נראות מקודשות גם בעיני הצדקניות של "מעריב".

ואגב: איש אינו דורש מבעל טרקטור לותר על 1000 ל"י ליום (!!!) שהוא מקבל על ביצוע עבודות ביטחוניות. לא שמענו על הופעת טרקטורים חינם למען צרכי הביטחון. ושום ארכיטקט לא תרם חינם תוכנית בינוי למען צרכי ביטחון. ולא שמענו על קבלנים שבנו משהו חינם למען צה"ל. גם הקמת היאחזויות נח"ל הכניסה למישהו כסף רב.

ואף על פי כן, איש אינו מתגולל על כל מתעשרי המלחמה הללו. ואיש אינו מתגולל על מעלימי המס במאות מיליונים, הגוזלים מצרכי הביטחון של המדינה. איש לא כינה פושעים אלה בשם "חבלנים", או "פתח", אולם, הואיל ו"מעריב" בחר מכולם להשוות דווקא את פועלי הנמלים ל"פתח", נמצאה קבוצת אמנים שראתה לנכון להסתייג מהסתה זו. ברגע שמותר לאמן גם לעודד ציבורי שהסיתו נגדו בצורה כזו, כבר דמו מותר. נשכחו שירותיו הציבוריים, והריחו מ'פועלי ה' חרוזים הקלים".

בערך מחצית המניות של "מעריב" הן בידי עובד בן-עמי, אותו איש אשר קיבל במתנה, בחצי חינם, מאת המדינה את הקרקעות של אשדוד, ומכר אותן לאחרים בכסף מלא. יש קצת טעם רע כאשר בעל האחוזות של אשדוד יוצא כנגד הפועלים של אשדוד. עובד בן-עמי כמובן אינו שייך לפרולטריון הוזהר, ואינו זקוק לעידוד — הוא איש הגון ויש לו בכנף חשבון מעודד.

האם הוא מוכן לנדב פיסת קרקע בחינם למען הקמת בית-חולים, מועדון לחיילים או קייטנה לילדי קריית שמונה ובית-שאן המופנזים? האדמות שלו בנתניה וב' אשדוד משתייכות מאד למטרות אלה. זכות זו, מסתבר, שמורה רק לעיתונו חשבוע כשה' אותו בשם "חבלן", ו"איש פתח". זכות זו, מסתבר, שמורה רק לעיתונו חשבוע כשה' מדובר בפועלי נמל המבקשים בסך-הכל להקטין פער רמת-החיים הקיים בינו לבנים. ז' קלונימוס (הכהן)

פיתרון גאוני לסיפוח שארם-אל-שייך

זה רעיון גאוני ואני משוכנע שהוא ית' קבל על דעת הממשלה. אחרי הכל יש לנו ניסיון של עשרים שנה ומעלה בשימוש בפאטנטים ממין זה. הישראלים שימשיכו לשבת בשארם-אל-שייך פשוט יהפכו ל' נפקדים-נוכחים וגמרנו עם הבעיות. אם חלק מן האוכלוסיה הערבית בארץ יכולה להיות בעת ובעונה אחת ישנם-שאינם או קיימים-שאינם-בנימצא, למה שלא נוכל אנה' נו ללמוד את הקונץ הזה.

במדור "תשקיף" ידע לכפר "העולם הזה" בשבוע שעבר על הצעה אמריקאית חדשה לפיה יותכרו לנו שטחים מסוימים אחרי שניסוג מהם. ישראל תסכים, למשל, לסגת רשמית משארם-אל-שייך. במקום הצבא יבואו פקידים אורחיים, הריבונות על ה' מקום תחזור למצריים והממשלה תשלם דמי חכירה עבור השימוש בשטח. במילים אחרות: אנחנו ניסוג מהמקום מבלי לעזוב אותו.

הצעה מפתה

זה שבועות מיספר שאדם בשם ירובעל מפרסם בשבועון זה מודעות פילוסופיות שמטרתן להחזיר את הטועים לדרך ה' מוטב. בשבוע שעבר כתב ירובעל רשימה אינפורמטיבית על הסרט "אדם בעיקבות גורלו", שבו מסתיים חיטוש החיים של שני היפים במוות טראגי. ירובעל טוען שבעולמנו החסר את האלוהים אין מיפלט מסיום נורא כזה אלא אם כן נבחר ב' דרך המובילה לחיים, לאור, לשלוה אמר' תית, לשהרה — דרכו של אלוהים. דרך המשיח. דרכו של ישוע מנצרת, דרך של